

U pragmatičkom, uobičajenom iskustvu vremena mi kažemo da “imamo vremena za nešto”. Ovde je vreme nešto što čime mi raspolazemo. U takvoj vremenitoj stukturi, “vreme je prazno i treba biti popunjeno našom aktivnošću”. Dosada je ekstremni primer takvog praznog vremena koje je mišljeno u pogledu na gospodarenje vremenom od strane subjektivnosti. Kada se dosađujemo mi iskušavamo tok vremena koji je bez osobina a ponavljanje iskušavamo kao mučnu prisutnost vremena, ili preciznije kao odsustvo našeg gosopodarenja vremenom. U suprotnosti spram praznine dosade, na delu je druga vrsta praznine kada jurimo i kada nemamo vremena ni za šta, jer uvek moramo nešto da činimo. I dosada i juranjava za ostvarenjem planova upućuju na isto iskustvo vremena: mi sa jedne strane popunjavamo vreme nečim - našom aktivnošću ili pak nemamo šta da radimo. U oba slučaja, po Gadameru, vreme nije iskušano kako ono samo, već nešto što se troši, ili nešto što je u našoj moći ili nemoći.

Nasuprot takvom iskustvu vremena stoji iskustvo vremena koje određuje umetničko delo i svečanost. U suprotnosti spram praznog vremena koje treba takoreći popuniti, Gadamer uvodi ideju vremena koju naziva punim ili autonomnim vremenom, ono što bismo mogli sledeći Gadamera nazvati pleromatskim vremenom. Svečanost jeste nešto što ispunjava svaki trenutak svoga trajanja sama po sebi. Data punina vremena, ili preloramtičnost svečanosti, ne dolazi od toga što neko ima prazno vreme koje treba popuniti nečim. Naprotiv, vreme postaje svečano samo sa dolaskom same svečanosti. Kao primer ovoga autonomnog vremena Gadamer navodi naše razlikovanje detinjstva, mladosti, zrelosti i starosti. Samo proračunavanje vremena samo po sebi ne govori nam ništa o našem dobu, ili drugačije rečeno puko računjanje vremena nije isto što i doba našeg života. Vreme koje nam dozvoljava da budemo mladi ili stari nije vreme sata, naime ono nije kontinuirano vreme. Mi iznenada postajemo